

Emma Goldman
Syndikalismin teoria ja käytäntö
1913

Haettu 5.1.2014 osoitteesta:

<https://sites.google.com/site/vallankritiikki/emma-goldman-maailman-vaarallisimman-naisen-puheita-ja-kirjoituksia/syndikalismin-teoria-ja-kaeytaentoe>

Kirjasta Maailman vaarallisimman naisen puheita ja kirjoituksia, Työväen Tuotantokomitea, 2008. Suomennos Hannu Toivanen ja Ulla Vehaluoto. Alkuperäisjulkaisu pamflettina ”Syndicalism: The Modern Menace to Capitalism”, Mother Earth Publishing Association, New York, 1913.

fi.theanarchistlibrary.org

Syndikalismin teoria ja käytäntö

Emma Goldman

1913

Työläiset ovat harjoittaneet syndikalismiin sisältyviä ajatuksia viimeisen puolen vuosisadan ajan, joskin vailla yhteiskunnallisen tietoisuuden tarjoamaa taustaa. Tässä maassa viisi miestä joutui maksamaan hengellään siitä, että he pitivät syndikalistisia menetelmiä tehokkaimpina työvoiman taistelussa pääomaa vastaan. Edelleen Ranskan, Italian ja Espanjan työläiset ovat tietoisesti harjoittaneet syndikalismia jo vuodesta 1895. Näiden tosiasioiden valossa on aika huvittavaa todistaa sitä, että jotkut ihmiset Yhdysvalloissa ja Englannissa hyökkäävät nyt syndikalismin kimppuun pitäen sitä täysin uutena ja ennenkuulumattomana asiana.

On hämmästyttävää, kuinka naiiveja amerikkalaiset ovat, ja kuinka raakoja ja epäkypsiä he ovat mitä tulee kansainvälisesti tärkeisiin kysymyksiin. Kaikesta kerskumastaan käytännön soveliaisuudesta huolimatta keskiverto amerikkalainen on vihoviimeinen oppimaan aikansa suurissa taisteluissa käytettyjä nykyaikaisia menetelmiä ja taktiikoita. Hän on aina jäljessä ideoissa ja menetelmissä, joita eurooppalaiset työläiset ovat jo vuosikausia suurella menestyksellä käyttäneet.

Voidaan tietenkin väittää, että tämä on pelkkä nuoruuden merkki Yhdysvaltain osalta; ja että on todella kaunista omata nuori mieli, tuore ottamaan vastaan ja ymmärtämään. Mutta valitettavasti ame-

rikkalaisen mieli ei kasva ikinä, se ei koskaan kypsytä ja selkeytä näkemyksiään.

Ehkä tästä syystä amerikkalainen vallankumouksellinen voi samaan aikaan olla poliitikko. Tästä syystä myös Industrial Workers of the Worldin johtajat jatkavat sosialistipuolueessa, mikä sotii IWW:n periaatteita samoin kuin sen toimintaa vastaan. Samoin tästä syystä jäykkäniskainen marxilainen voi ehdottaa, että anarkistit toimisivat yhdessä sen riitelevän ryhmäkunnan kanssa, joka aloitti uransa mitä katkerimmalla ja vihamielisimmällä vainolla, joka kohdistui yhteen anarkismin edelläkävijään, Mihail Bakuniniin. Lyhyesti sanoen amerikkalaisen radikaalin epämääräiseen ja epävarmaan mieleen mahtuvat mitä vastakkaisimmat aatteet ja menetelmät. Seurauksena on radikaaliliikkeen surullinen kaaos, eräänlainen älyllinen sekasotku, jossa ei ole makua eikä luonnetta.

Juuri tällä hetkellä syndikalismi on monien amerikkalaisten niin kutsuttujen intellektuellien ajanvietettä. Eipä sillä, että he siitä mitään tietäisivät, paitsi että jotkut suuret auktoriteetit – Sorel, Bergson ym. – kannattavat sitä; amerikkalainen tarvitsee auktoriteetin siunauksen tai muuten hän ei hyväksy koko ideaa, oli se sitten miten tosi ja arvokas tahansa.

Porvarilehtemme ovat täynnä esitelmiä syndikalismista. Yksi konservatiivisimmista korkeakouluistamme on mennyt jopa julkaisemaan aiheesta erään oppilaan tutkielman, jolla on professorin hyväksyntä. Mikään tästä ei ole tapahtunut siksi, että syndikalismi olisi jokin voimatekijä tai siksi, että Euroopan työläiset ovat harjoittaneet sitä menestyksellä, vaan siksi, kuten jo sanoin, että sillä on virallinen arvovaltainen hyväksyntä.

Ikään kuin syndikalismi olisi keksitty Bergsonin filosofiassa tai Sorelin ja Berthin teoreettisissa keskusteluissa, ja ikään kuin sitä ei olisi ollut työläisten keskuudessa jo kauan ennen kuin nämä miehet kirjoittivat siitä mitään. Syndikalismin erottaa useimmista filosofioista se piirre, että se edustaa työläisten vallankumouksellista filosofiaa, joka on pantu alulle ja syntynyt työläisten itsensä todellisissa taisteluissa ja kokemuksissa – ei yliopistoissa, korkeakou-

luissa, kirjastoissa tai joidenkin tieteilijöiden aivoissa. *Työläisten vallankumouksellinen filosofia*, siinä on syndikalismin todellinen ja perimmäinen merkitys.

Jo vuonna 1848 suuri osa työläisistä ymmärsi poliittisen toiminnan kertakaikkisen hyödyttömyyden keinona auttaa itseään taloudellisessa taistelussa. Jo tuohon aikaan nousi esiin vaatimus suorista taloudellisista toimenpiteistä, sen sijaan että tuhlattaisiin energiaa poliittisten menettelytapojen mukaisesti. Näin ei ollut ainoastaan Ranskassa, vaan ennen kaikkea Englannissa, jossa Robert Owen, todellinen vallankumouksellinen sosialisti, levitti samanlaisia ajatuksia.

Vuosien agitaation ja kokeilujen jälkeen vuoden 1867 *Internationaalin* ensimmäinen konventti sisällytti päätöslauselmaansa ajatuksen, jonka mukaan työläisten taloudellisen vapautumisen tulee olla kaikkien vallankumouksellisten ensisijainen päämäärä, jolle kaikki muu on alisteista.

Itse asiassa juuri tämä luja ja radikaali kanta aiheutti lopulta tuon ajan vallankumouksellisen liikkeen hajaannuksen ja sen jakautumisen kahteen leiriin: toinen pyrki Marxin ja Engelsin johdolla poliittiseen voittoon, toinen pyrki Bakuninin ja latinalaisten työläisten johdolla etenemään hitaasti teollis-syndikalistisin linjauksin. Noiden kahden siiven myöhäisempi kehitys on tuttu jokaiselle ajattelevalle miehelle ja naiselle: edellinen on asteittain keskittynyt valtavaksi koneistoksi, jonka ainoa tarkoitus on saada poliittista valtaa olemassa olevan kapitalistisen valtion sisällä; jälkimmäisestä on tulossa yhä tärkeämpi vallankumouksellinen tekijä, jota vihollinen pelkää hallintonsa suurimpana uhkana.

Vuonna 1900, jolloin osallistuin Pariisin anarkistikongressiin, sain ensimmäisen kosketukseni syndikalismiin käytännössä. Ennen tätä anarkistilehdistö oli keskustellut asiasta jo vuosia. Tästä syystä me anarkistit tiesimme jotakin syndikalismista. Mutta meidän, jotka elimme Yhdysvalloissa, oli tyytyminen sen teoreettiseen puoleen.

Kuitenkin vuonna 1900 näin sen vaikutuksen Ranskan työväestöön: voiman, innostuksen ja toivon, jota syndikalismi valoi työläisiin. Onnekseni sain myös tietää miehestä, joka enemmän kuin kukaan muu oli viitoittanut syndikalismin tiettyihin työtapoihin: hän oli Fernand Pelloutier. Valitettavasti en päässyt tapaamaan tätä merkittävää nuorta miestä, koska hän oli jo siihen aikaan vakavasti sairastunut syöpään. Mutta meninpä minne tahansa ja puhuinpä kenen kanssa tahansa, rakkaus ja ihailu Pelloutieria kohtaan oli suurenmoista. Kaikki olivat yhtä mieltä siitä, että juuri hän oli saattanut yhteen Ranskan työväenliikkeen tyytymättömät voimat ja täyttänyt heidät uudella elämällä ja uudella päämäärällä, syndikalismilla.

Palattuani Yhdysvaltoihin ryhdyin välittömästi levittämään syndikalistisia ajatuksia, eritoten suoraa toimintaa ja yleislakkoa. Mutta sama kuin olisi puille puhunut: ei ymmärrystä, ei edes radikaaleimpien keskuudessa, ja täydellinen välinpitämättömyys työläisriivien joukossa.

Vuonna 1907 osallistuin anarkistikongressiin Amsterdamissa ja ollessani Pariisissa tapasin *Confédération Générale du Travailin* aktiivisimmat syndikalistit: Pouget'n, Delesallen, Monaten ja monia muita. Lisäksi sain nähdä syndikalismia päivittäisessä toiminnassaan sen rakentavimmissa ja innostavimmissa muodoissaan.

Viittaen tällä siihen, ettei tietoni syndikalismista ole peräisin Sorelilta, Bergsonilta tai Berthiltä vaan Confédérationin riveissä työskentelevien Pariisin työläisten kohtaamisesta ja heidän suunnattoman työnsä tosiasiallisesta havainnoimisesta. Vaadittaisiin kokonainen teos selittämään yksityiskohtaisesti kaikki se, mitä syndikalismi on saanut aikaan Ranskan työläisten parissa. Yhdysvaltain lehdistöstä saa lukea vain sen vastustelevista menetelmistä, lakoinsta ja sabotaasista sekä työläisten konflikteista pääoman kanssa. Nämä ovat epäilemättä hyvin tärkeitä asioita, mutta syndikalismin tärkein painoarvo on paljon syvemmällä. Se on rakentavissa ja kasvatuksellisissa vaikutuksissa massojen elämään ja ajatteluun.

nivät tarjoamaan Italian hallitukselle ottaa maan rautatiet hoitoonsa ja takaamaan toiminnan suuremman taloudellisuuden ja turvallisuuden kuin mihin hallitus nykyisin pystyy.

Syndikalistit ovat hämmästyttävästi todistaneet kykynsä jatkaa tuotantoa Italian lasinpuhaltajien lakon yhteydessä. Sen sijaan, että lakkolaiset olisivat jääneet joutilaiksi lakon ajaksi, he päättivät itse jatkaa lasin tuotantoa. Syndikalistisen propagandan tuottaman upean solidaarisuushengen voimin he rakensivat lasitehtaan käsitämättömän lyhyessä ajassa. Tarkoitusta varten vuokrattu vanha rakennus, joka olisi normaalisti vaatinut kuukausien työn saada asianmukaiseen kuntoon, muunnettiin lasitehtaaksi muutaman viikon kuluessa. Tässä työssä lakkolaiset saivat solidaarista apua tovereiltaan, jotka uurastivat heidän kanssaan oman työpäivänsä jälkeen. Sitten lakkolaiset alkoivat pyörittää lasitehdasta, ja heidän työ- ja jakelusuunnitelmansa lakon aikana osoittautuivat kaikin tavoin niin tyydyttäväksi, että kokeellinen tehdas on jäänyt pysyväksi, ja siten osa Italian lasiteollisuutta on nyt työläisten yhteistöiminnallisen organisaation hallussa.

Sovelletun kasvatuksen menetelmä ei ainoastaan harjoita työläistä hänen jokapäiväisessä taistelussaan, vaan varustaa hänet myös suureen taisteluun ja tulevaisuuteen, jolloin hän on ottava paikkansa yhteiskunnassa älykkäänä, tietoisena olentona ja hyödyllisenä tuottajana – kunhan kapitalismista on päästy eroon.

Lähes kaikki johtavat syndikalistit ovat anarkistien kanssa yhtä mieltä siitä, että vapaa yhteiskunta voi toteutua ainoastaan vapaaehtoisen yhteenliittymisen avulla. Vapaan yhteiskunnan menestyminen riippuu työläisten älyllisestä ja moraalaisesta kehityksestä. He voivat korvata palkkatyöjärjestelmän uusilla sosiaalisilla järjestelyillä, jotka perustuvat solidaarisuuteen ja kaikkien taloudelliseen hyvinvointiin. Sitä on syndikalismi teoriassa ja käytännössä.

johtuu, että Ranskan hallituksen on ollut pakko käyttää armeijaa lakon murtamiseen, koska niin harvat työläiset haluavat tarjota itsensä siihen palvelukseen – kiitos syndikalistien ponnistelujen ja taktiikoiden.

Aivan yhtä tärkeää kuin syndikalistien keskinäisen avun toiminta on myös heidän järjestämänsä yhteistyö kaupungin ja maaseudun välillä, tehdastyöläisen ja maanviljelijän välillä jälkimmäisen tarjotessa lakkoileville työläisille ruokaa tai hoitaessa heidän lapsiaan. Tämän kaltaista käytännön solidaarisuutta on ensi kertaa kokeiltu tässä maassa Lawrencen lakon aikana, ja innostavin tuloksin.

Kaikkea tätä syndikalistien toimintaa säestää kasvatuksellisen työn henki. Sitä harjoitetaan järjestelmällisesti iltakouluissa kaikissa tärkeissä aineissa painottaen vääristymättömän vapaudellista näkökulmaa – ilman turmelevaa ”tietoa”, jolla mielet täytetään julkisissa kouluissamme. Koulutuksen laajuus on todella ilmiömäinen sisältäen sukupuolihygieniaa, naisesta huolehtimista raskauden aikana ja synnytyksen jälkeen, kodin ja lasten hoitamista, puhtaanapitoa ja yleistä hygieniaa; itse asiassa jokainen inhimillisen tiedon laji – tiede, historia, taide – saa perinpohjaisen huomion yhdessä käytännön sovellusten kanssa työläisten kirjastoissa, terveydenhuoltoloissa, konserteissa ja festivaaleilla, joihin osallistumista Pariisin suurimmat taiteilijat ja kirjailijat pitävät kunnianaan.

Yksi syndikalismin tärkeimpiä tehtäviä on valmistella työläisiä *tässä ja nyt* heidän rooliinsa vapaassa yhteiskunnassa. Siksi syndikalistijärjestöt tarjoavat jäsenilleen oppikirjoja kaikilta kaupan ja teollisuuden aloilta. Ne pätevöittävät työläisen hänen valitsemallaan alalla, tekevät hänestä ammattinsa mestarin – tarkoituksena tutustuttaa hänet teollisuudenalansa kaikkiin osa-alueisiin. Kun työläiset sitten vihdoinkin ottavat haltuunsa tuotannon ja jakelun, ihmiset ovat täysin valmiita hoitamaan kunnolla omat asiansa.

Italian rautatiepäivät ovat todisteena tästä syndikalistien kasvatuksellisen kampanjoinnin tuloksellisuudesta. Heidän asiantuntijuutensa kuljetusalan yksityiskohdista oli niin suurta, että he kyke-

Perustava ero syndikalismin ja vanhojen järjestöjen menetelmien välillä on seuraava: vanhat ammattijärjestöt toimivat poikkeuksetta palkkajärjestelmän ja kapitalismin sisällä tunnustaen sen välttämättömäksi, kun taas syndikalismi kieltäytyy tunnustamasta nykyisiä teollisia järjestelyjä, tuomitsee ne epäoikeudenmukaisina ja rikollisina eikä anna mitään toivoa työläiselle saada tästä järjestelmästä kestäviä tuloksia.

Tietenkin syndikalismi, kuten vanhatkin ammattiliitot, taistelee välittömien etujen puolesta, mutta siinä ei olla niin typerä, että luultaisiin työvoiman voivan odottaa inhimillisiä olosuhteita yhteiskunnan epäinhimillisiltä taloudellisilta järjestelyiltä. Siten syndikalismi pelkää ottaa viholliselta sen, mitä sen voi pakottaa antamaan; kokonaisuudessaan kuitenkin syndikalismi tähtää ja keskittää energiansa palkkajärjestelmän täydelliseen murskaamiseen. Ja syndikalismi menee vielä tätäkin pidemmälle: se pyrkii vapauttamaan työläiset jokaisesta instituutiosta, joka ei tähtää tuotannon vapaaseen kehittymiseen hyödyttämään koko ihmiskuntaa. Lyhyesti ilmaistuna syndikalismin lopullinen päämäärä on muuttaa yhteiskunta vallitsevasta keskitetystä autoritatiivisesta ja brutaalista tilasta sellaiseksi, joka perustuu taloudellisen ja yhteiskunnallisen vapauden periaatteiden mukaiseen työläisten vapaaseen federatiiviseen ryhmittymiseen.

Tämä päämäärä silmissään syndikalismi toimii kahdella suunnalla: ensinnäkin se kaivaa maata olemassa olevien instituutioiden alta, ja toiseksi se kehittää ja kasvattaa työläisiä sekä jalostaa heidän solidaarisuuden henkeään valmistaakseen heidät elämään täyttä ja vapaata elämää sitten, kun kapitalismi on kumottu.

Syndikalismi on pohjimmiltaan anarkismin taloudellinen ilmiö. Tästä syystä niin moni anarkisti on mukana syndikalistisessa liikkeessä. Anarkismin tavoin syndikalismi valmentaa työläisiä toimimaan suorien talouden muotojen mukaisesti, toimimaan aikamme suurten taistelujen tietoisina toimijoina, samoin kuin tietoisina toimijoina rakennettaessa yhteiskuntaa autonomisten teollisuuden muotojen mukaiseksi sekä toimimaan kaikille poliittisille puolueille

le ominaista, korruption byrokraattisen koneiston sisältävää, keskittämisen halvaannuttavaa henkeä vastaan.

Kun ymmärretään, ettei pääoman ja työvoiman täysin vastakkaisia intressejä voida koskaan sovittaa yhteen, niin syndikalismiin tulee välttämättä hylätä ammattiliittolaisuuden vanhat, moukkamaiset ja loppuun kulutetut menetelmät ja julistaa avoin sota kapitalistista hallintoa vastaan kuin myös jokaista sitä tänä päivänä tukevaa ja suojelevaa instituutiota vastaan.

Tämän loogisena seurauksena syndikalismi hylkää päivittäisessä sodassa kapitalismia vastaan sopimusjärjestelmän, koska siinä ei työvoimaa ja pääomaa käsitellä tasaveroisina, ja siten ei voida suostua sopimukseen, jonka toinen osapuoli voi rikkoa, kun taas toisen tulee alistua siihen ilman oikaisemisen mahdollisuutta.

Vastaavanlaisista syistä syndikalismi hylkää neuvottelut työvoimaa koskevissa erimielisyyksissä, koska sellaiset menettelytavat antavat vain viholliselle aikaa valmistella omia taistelun päämääriään tehden tyhjäksi juuri sen, mitä työläiset yrittävät saavuttaa. Syndikalismi kannattaa myös spontaanisuutta sekä työläisten taisteluvoiman ylläpitäjänä että myös siksi, että vihollinen voidaan yllättää ja pakottaa hänet nopeaan sovintoon tai aiheuttaa hänelle suurta tappiota.

Syndikalismi vastustaa suuria liittorahastoja, koska raha on yhtä korruptoiva elementti työläisten riveissä kuin kapitalisminkin riveissä. Me Yhdysvalloissa tiedämme tämän olevan liiankin totta. Jos suuret rahastot eivät olisi olleet tämän maan työväenliikkeen tukena, se ei olisi niin konservatiivinen kuin mitä se on eivätkä sen johtajat olisi niin helposti korruptoitavissa. Tärkein syy sille, että syndikalismi vastustaa suuria rahastoja on kuitenkin se tosiasia, että ne luovat luokkaeroja ja kateutta työläisten pariin, mikä on vahingollista solidaarisuuden hengelle. Työläinen, jonka järjestöllä on iso lompakko, pitää itseään köyhempää veljeään ylempänä, aivan samoin kuin hän pitää itseään parempana kuin ihmistä, joka ansaitsee päivässä 50 senttiä vähemmän.

Erityisesti tämä pätee Yhdysvaltoihin, missä työnvälitystoimistot useinkin ovat samalla naamioituneita etsivätoimistoja, jotka värväävät työpaikan tarpeessa olevia työläisiä lakkoalueille antamalla heille väärää lupauksia pysyvistä ja hyvin palkatuista työistä.

Ranskan konfедераatio oli jo pitkään tiennyt, miten turmeleva rooli työvoiman välittäjillä oli työttömien työläisten verenimijänä ja lakkorikkuruuden ruokkijana. Yleislakolla uhaten Ranskan syndikalistit pakottivat hallituksen hylkäämään työvoimaviraston huijarit, ja työläisten omat *mutualitéet* ovat korvanneet ne miltei kokonaan työvoiman suureksi taloudelliseksi ja moraaliseksi eduksi.

Lisäksi Ranskan syndikalistit ovat perustaneet myös muita toimintoja, joiden tarkoituksena on hitsata työväki läheisemmin solidaarisuuden ja keskinäisen avun sitein yhteen. Niitä ovat mm. pyrkimykset avustaa työmiesten matkustusta paikasta toiseen. Sellaisen avun niin käytännöllinen kuin eettinenkin arvo on mittamaton. Se juurruttaa toverihenkeä ja antaa turvallisuuden tunteen kuulumisesta laajempaan työvoimaperheen kokonaisuuteen. Tämä on tärkeimpiä vaikutuksia, joita syndikalistinen henki on saanut aikaan Ranskassa ja muissa latinalaisissa maissa. Kuinka suunnaton tarve juuri sellaisille pyrkimyksille olisikaan tässä maassa! Voiko kukaan epäillä, mikä merkitys sillä olisi työläisten tietoisuudelle, kun he tullessaan esim. Chicagosta New Yorkiin voisivat olla varmoja toverimajoituksesta ja ruoasta kunnes heillä on varma työpaikka? Tällainen toiminta on täysin vierasta tämän maan työvoimaelimille, ja sen seurauksena työn perässä matkustava työläinen on alituisen poliisiviranomaisten armoilla ja irtolaislakien uhri; hän on sitä huono-onnista ainesta, josta – välttämättömyyden pakon sanelemana – värvätään rikkureiden armeija.

Ollessani konfедераation päämajassa olen usein saanut todistaa, että työmiehet, jotka ovat tulleet eri puolilta Ranskaa tai jopa toisista Euroopan maista mukanaan liiton jäsenkortti, ovat saaneet ruokaa ja majoituksen. Konfедераation työntekijät ovat rohkaisseet heitä kaikessa toverihengessä ja saaneet heidät tuntemaan olonsa kotoisaksi. Juuri näistä syndikalistien toiminnoista suurelta osin

työläisten oikeus auttaa itse itseään mikäli lakko ei johda pikaiseen sovintoon.

Kun Sorel väittää, että yleislakko on välttämätön innoituksen lähde, joka antaa ihmisten elämälle tarkoitusta, hän ilmaisee ajatuksen, jota anarkistit eivät ole koskaan väsyneet korostamaan. En kuitenkaan ole Sorelin kanssa samaa mieltä siitä, että yleislakko olisi ”yhteiskunnallinen myytti”, joka ei voi koskaan toteutua. Luulen, että yleislakosta tulee tosiasia sillä hetkellä, kun työläiset ymmärtävät sen täyden arvon – kuten monet työläiset ovat kaikkialla maailmassa alkamassakin tajuta – sen niin tuhoavan kuin rakentavankin arvon.

Näitä syndikalismien ideoita ja menetelmiä voi joku pitää täysin kielteisinä, vaikka ne vaikutuksiltaan nykypäivän yhteiskuntaan ovat kaukana siitä. Syndikalismilla on kuitenkin myös suoranaisesti positiivinen puoli, jolle itse asiassa omistetaan muuta huomattavasti enemmän aikaa ja ponnisteluja. Syndikalistisen toiminnan eri muodot on tarkoitettu myös nykyisissä yhteiskunnallisissa ja teollisissa olosuhteissa valmistelemaan työläisiä elämään uudessa ja paremmassa yhteiskunnassa. Siihen päämäärään joukkoja harjoitetaan keskinäisen avun ja veljeyden hengessä, niiden aloitteellisuutta ja itseluottamusta kehitetään ja pidetään yllä *esprit de corps*ia, yhteishenkeä, jonka todellinen sielu on kansainvälisen proletariaatin päämäärän ja intressien yhteisyys.

Näistä toiminnoista tärkeimpiä ovat ranskalaisten syndikalistien perustamat keskinäisen avun yhteisöt, *mutualités*. Niiden tarkoituksena on ennen kaikkea varmistaa työtä työttömille jäsenille ja edistää keskinäisen auttamisen henkeä, joka perustuu tietoisuuteen työvoiman intressien yhtäläisyydestä kaikkialla maailmassa.

Tekstissään ”The Labor Movement in France” L. Levine kirjoittaa, että vuoden 1902 aikana nämä yhteisöt järjestivät työtä kaikkiaan 74 000 työläiselle 99 000 hakijasta. He eivät siten joutuneet alistumaan työvoimaviraston huijareiden kiristämiksi.

Nämä huijarit ovat nimittäin syyppäitä työläisten mitä syvimpään alennustilaan siinä missä mitä häpeämättömimpään riistoonkin.

Syndikalismien tärkein eettinen arvo on siinä, että se korostaa työväestön välttämättömyyttä päästä irti eripuraisuudesta, loiselämästä ja korruptiosta joukoissaan. Se pyrkii kehittämään omistautumista, solidaarisuutta ja innostuneisuutta, jotka ovat paljon olennaisempia ja tärkeämpiä taloudellisessa taistelussa kuin raha.

Kuten olen jo sanonut, syndikalismi on saanut alkunsa työläisten pettymyksestä politiikkaan ja parlamentaarisiiin menetelmiin. Kehittymisensä myötä syndikalismissa on opittu näkemään valtio – sekä sen äänitorvi, edustuksellinen järjestelmä – yhtenä kapitalismin suurimpana tukijana; samoin on opittu näkemään, että armeija ja kirkko ovat valtion pääpilarit. Sen vuoksi syndikalismi on kääntänyt selkänsä parlamentarismille ja poliittisille koneistoille ja se on suunnannut kasvonsa taloudelliselle areenalle, jossa yksin työläisgladiaattori voi kohdata vastustajansa menestyksekkäästi.

Syndikalistien kompromissiton parlamentarismien vastustus saa tukea historiallisesta kokemuksesta. Monet heistä olivat menneet mukaan politiikkaan, ja koska he eivät halunneet tulla ilmapiirin korruptoimiksi, he vetäytyivät virasta omistautuakseen taloudelliselle taistelulle: näin tekivät Proudhon, hollantilainen vallankumouksellinen Nieuwenhuis, Johann Most ja monet muut. Ne taas, jotka jäivät parlamentarismien suohon, päätyivät pettämään luottamuksensa ilman, että olisivat saaneet mitään aikaan työväestön hyväksi. Tässä yhteydessä on kuitenkin tarpeetonta käsitellä poliittista historiaa. Riittää, kun toteamme syndikalistien olevan anti-parlamentaristeja johtuen katkerista kokemuksista.

Aivan samoin kokemus on johtanut heidät antimilitarismiin. Kerta toisensa jälkeen armeijaa on käytetty ampumaan lakkolaisia ja ilmaisemaan patriotismin ällöttävää aatetta tarkoituksena hajottaa työläiset toisiaan vastaan ja auttaa herroja heidän saaliin- jaossaan. Vahinko, jonka syndikalistinen agitaatio on aiheuttanut patriotismin taikauskolle, tulee selväksi, kun ajatellaan hallitsevan luokan pelkoa armeijan lojaalisuuden menettämisestä sekä antimilitaristien armotonta vainoamista. Hallitseva luokka tajuaa tietenkin paljon paremmin kuin työläiset, että jos sotilaat kieltäytyvät

tottelemasta ylempiään, koko kapitalistinen järjestelmä on tuhoon tuomittu.

Miksi työläisten tosiaankaan pitäisi uhrata lapsensa, jotta näitä voitaisiin käyttää ampumaan omat vanhempansa? Näin ollen syndikalismi ei ole ainoastaan loogista antimilitarismissaan, vaan mitä käytännöllisintä ja kauaskantoisinta riistäessään viholliselta sen vahvimman aseensa työläisiä vastaan.

Siirtykäämme nyt syndikalismiin käyttämiin toimintatapoihin, joita ovat suora toiminta, sabotaasi ja yleislakko.

SUORA TOIMINTA: Yksilön tai yhteisön tietoinen pyrkimys vastustaa tai parantaa yhteiskunnallisia olosuhteita vahvistamalla järjestelmällisesti työläisten taloudellista valtaa.

Sabotaasia on haukuttu rikolliseksi jopa nk. vallankumouksellisten sosialistien taholta. Tietenkin jos uskotaan, että omaisuus, joka sulkee tuottajansa sen käytön ulkopuolelle, on oikeutettavissa, niin silloin sabotaasi on tosiaankin rikos. Mutta ellei sosialisti pysy porvarillisen moraalien vaikutuksen alaisena – moraalien, joka sallii harvojen monopolisoida maan muiden kustannuksella – hän ei voi johdonmukaisesti väittää, että kapitalistinen omaisuus olisi loukkaamatonta. Sabotaasi kohdistuu sen kaltaiseen yksityisomaisuuteen. Voidaanko sitä siksi pitää rikollisena? Se on päinvastoin mitä suurimmassa määrin eettistä, koska se auttaa yhteiskuntaa pääsemään eroon pahimmasta vihollisestaan ja yhteiskunnallisen elämän haitallisimmasta tekijästä.

Sabotaasia harjoitetaan pääasiassa jarruttamalla kaikin mahdollisin keinoin säännöllistä tuotantoprosessia, ja näin osoitetaan työläisten päätös antaa vain sen mukaan, mitä he saavat, eikä yhtään enempää. Esimerkiksi Ranskan vuoden 1910 rautatielakon aikaan pilaantuvia elintarvikkeita kuljetettiin hidastetuissa junissa tai aivan päinvastaiseen suuntaan kuin oli tarkoitus. Kuka muu paitsi keskinkertaisin poroporvari kutsuisi sitä rikokseksi? Jos rautatieläiset itse näkevät nälkää eikä ”viattomalla” kansalla ole sen vertaa

solidaarisuutta, että vaatisivat heille tarpeeksi elämiseen, niin kansa on menettänyt lakkolaisten sympatian ja saakin kantaa seuraukset.

Toinen sabotaasin muoto tuon lakon aikana oli lastata raskaita laatikoita varovasti käsiteltävien tavaroiden, lasin, posliinin ja kallisarvoisten viinien päälle. Lain näkökulmasta tämä on saattanut olla rikollista, mutta ihmisyyden näkökulmasta se oli hyvin järkevää. Sama pätee kutomotehtaiden koneiden vahingoittamiseen sekä Italian rautatieläisten harjoittamaan äärimmäisen byrokraattiseen lain kirjaimen noudattamiseen, mikä aiheutti sekasortoa rautateilla. Toisin sanoen sabotaasi on vain puolustautumisase teollisessa sodankäynnissä. Se on hyvin tehokasta, koska se koskee kapitalismin tärkeimpään paikkaan: lompakkoon.

Yleislakolla syndikalismissa tarkoitetaan työn teon lopettamista, työnseisausta. Ei tarvitse myöskään odottaa, että tietyn paikan tai maan kaikki työläiset olisivat valmiita sellaiseen lakkoon. Kuten mm. Pelloutier ja Pouget sekä erityisesti äskettäiset tapahtumat Englannissa ovat osoittaneet, yksi teollisuudenala voi aloittaa yleislakon ja saada liikkeelle pelottavan vyöryn. Aivan samoin kuin yksi ihminen huutaisi ”pysäyttäkää varas!” ja välittömästi toiset osallistuvat huutoon kunnes ilma raikuu siitä. Yhden päättäväisen organisaation, teollisuudenalan tai työläisten pienen tietoisien vähemmistön aloittama yleislakko on teollisuuden ”pysäyttäkää varas” -huuto, johon pian ottavat osaa monet muut teollisuudenalat ja joka leviää kulovalkean tavoin hyvin lyhyessä ajassa.

Yksi poliitikkojen vastaväite yleislakkoa vastaan on, että myös työläiset joutuvat kärsimään välttämättömyystarvikkeiden puutteesta. Ensinnäkin työläiset ovat vanhoja konkareita nälän näkemisessä; toiseksi on selvää, että yleislakko johtaa varmemmin pikaiseen sovitteluun kuin tavallinen lakko. Tämän todisteena ovat Englannin kuljetus- ja kaivoslakot: kuinka nopeasti valtion ja pääomien herrat joutuivatkaan hieromaan rauhaa. Lisäksi syndikalismissa tunnustetaan tuottajien oikeus tuottamiinsa tavaroihin, siis